

JÄLLEENSYNTYVÄN MINÄN ARVOITUS

2.2.1919

Tulimme viime kerralla siihen johtopäätökseen, että jollemme tahdo välttämättä syyttää Jumalaa, itse elämän järkevää, itsetietoista alkusyytä kaikesta siitä kurjuudesta, joka on olemassa maan päällä, kaikesta siitä onnettomuudesta ja ristiriidasta, mikä täällä inhimillisessä elämässä nyt on, niin meidän täytyy päästä selvyyteen siitä, että ihminen on itse tahtonut tänne syntyä. Sillä jos ihminen on itse tahtonut elää tätä elämää, silloin hän on ollut tietoinen siitä, että se on vaikeata, että se on kurjaa, onnetonta ja surullista. Jos hän on itse tahtonut syntyä tähän maalliseen elämään, silloin hän ei koeta eikä voi mitään syyttää. Me näemmekin, että kaikkina aikoina ovat viisaat opettaneet, että ihminen on itse tahtonut jälleensyntyä. Ennen syntymäänsä hän on nähnyt, mitä häntä odottaa; hän on ikään kuin itse tehnyt valintansa, hän on valinnut tämän maanpäällisen elämän, hän on sanonut: minä tahdon syntyä. Ja vaikka ihminen maallisen elämänsä aikana ei muista tuota valintaansa, ei tiedä tahtoneensa itse jälleensyntyä, niin kuitenkin on tuo tahto hänellä takanaan ja ilmenee sinä luonnollisena elämänhaluna ja vaistona, joka kaikissa ihmisissä elää.

Nyt meissä herää kysymys: Jos ihminen on itse tahtonut tänne syntyä, miksi hän sitten ei muista siitä mitään? Miksi emme muista siitä mitään, miksi emme muista tahtoneemme syntyä miksi emme muista, olemmeko olleet ennen olemassa? Mikä ihmisessä on se, joka on tahtonut syntyä? Millainen se on, mikä ihmisessä on se, joka asuu ja elää maan päällä? Kun näin kysymme, silloin astuu eteemme minän arvoitus. Sitä meidän pitää pohtia. Meidän pitää päästä selvyyteen ja ymmärtää, miksi emme muista, ja onko se totta, että olemme itse tahtoneet syntyä?

Kun nyt sanomme, että meidän pitää tutkia ihmisen minää ja sen kokoonpanoa ja kysymme: mikä on tämä ihmisen inhimillinen minä?, niin silloin voimme ensin aivan kuin psykologisesti tutkia, mitä on tämä meidän minämme. Me tiedämme, että siihen on olemassa erilaisia selityksiä. Teosofisessa kirjallisuudessa selitetään, että ihmisellä on aivan kuin kaksi minää. Siinä puhutaan ns. ”ylemmästä” ja ”alemmasta” minästä. Ilmenneessä personallisuudessa on olemassa minä, ns. alempi minä, mutta sen takana on toinen, ns. ylempi minä, se yksilöllinen ihminen, joka on vastuunalainen personallisen minän teoista, tunteista ja ajatuksista. Nyt me kysymme: Mikä on tuo ylempi minä, onko ihmisellä todella kaksi minää? Onko olemassa minä, joka on itsetietoinen ja joka on lähetetty tänne maailmaan toimimaan? Onko olemassa toinen minä, joka seisoo tuon itsetietoisien personallisen minän takana ja katsoo sen toimintaa, onko olemassa korkeampi minä, joka muistaa personallisen ihmisen teot ja on vastuunalainen sen elämästä? Me voimme heti sanoa, että korkeampi minä ei ole ihmisen Itse. Ihmisellä on tämä personallisuus, jonka takana on toinen minä, joka on vastuussa tämän personallisuuden teoista, mutta ihminen ei tiedä siitä mitään, ja kuitenkin se saattaa pitää huolta ihmisestä. Inhimillinen minä eli personallisuus on kuin varjo, kuin heijastus korkeammasta minästä.

Kun ajattelemme ihmisen minää ja koetamme sitä psykologisesti ymmärtää, silloin me voimme ajatuksissamme sitä eritellä tähän tapaan, — ja tämä on tavallinen teosofinen tapa. — Jos ihminen tarkastelee itseään ja katsoo fyysillistä ruumistaan kysyen itseltään: Olenko minä käteni, onko käteni mitä itse? — Ei. — Olenko minä jalkani? — Ei. — Olenko minä joku muu ruumiin jäsen? — Ei. — Olenko minä ruumiini? — Ei, Ihminen voi ajatella elävänsä ilman käsiä ja jalkoja, jopa ilman ruumistakin, sillä kun hän tarkastaa itseään, niin hän huomaa, että varsinainen ihminen ei ole tuo käsi eikä jalka. Mutta ihminen voi ajatella sielullista elämäänsä, hän voi ajatella: Jos poistan itsestäni kaikki tunteet, tahdon ja ajatukset, niin sitten ei ole olemassa enää mitään minää! Mutta onkohan asia niin? Onko ihmisen tunne esim. sama kuin ihmisen itse? Tunteissaanko ihminen varsinaisesti elää, onko ihmisen minä hänen tunne-elämänsä? Ei, sillä ihminen voi oppia hallitsemaan tunteitaan, hän voi hillitä ne tai antaa niille valtaa. Onko ajatus tai tahto sitten ihmisen minä? Ei, sillä ihminen voi oppia hallitsemaan niitäkin itsessään, ihminen itse on niidenkin yläpuolella. Tulemme näiden sielullisten asiain suhteen ehdottomasti siihen johtopäätökseen, että niihin ei tyhjenny ihmisen itse. Jos tutkimme mitä hyvänsä sielun erilaisia puolia ja kysymme, onko

niissä minä, niin vastaus on aina sama: niissä ei ole muodollista minää. Missä siis minä on? Monet tukijat ovat tulleet johtopäätökseen, että minä on mysteeri, se on salaperäinen tajunnan keskus, se on tajunta. Se ei saata olla tunnetta, ei ajatusta eikä tahtoa. Mitä se sitten on ja missä se on? Jos näin psykologisesti, filosofisesti spekuloiden ajattelemme minää, niin voimme päätyä tämmöiseen johtopäätökseen, jolla ei ole mitään tekemistä todellisuuden kanssa. Me joudumme kuin tyhjyyteen, sillä me emme todellisuudessa voi olla tekemisissä semmoisen minän kanssa, joka olisi ilman tunnetta, ilman ajatusta, ilman tahtoa. Jos ihminen itse ei ole mitään näistä edellisistä, niin joudumme tyhjyyteen. Mutta ihmisen minä ei ole mikään epämääräinen käsite, vaan se on jotakin todella olevaista. Mitä on sitten tuo jotakin? Se on koko tuo sisältö, ihmisen minä on suunnattu kaikkeen. Me sanomme, että ihmisen minä kokoo tuon kaiken itseensä. Ihmisen minä sisältää koko ihmisen, tunteet, halut, ajatuksen, tahdon. Sen muodostaa kaikki se, joka ilmenee tässä ihmisen ruumistuksessa. Kun tahdomme ymmärtää, mitä ihmisen minä todella on — ja silloin emme tyydy mihinkään semmoiseen metafysiilliseen käsitykseen, joka ei ole todellisuuden kanssa yhtäpitävä — niin meidän täytyy sanoa: Ihmisen minä ilmenee siinä missä se ilmenee, ja me tiedämme, kuinka se tässä maailmassa ilmenee. Ihmisen minä ilmenee ajatuksessa, tunteessa ja tahdossa ja kaikessa, mikä kuuluu ruumiillisuuteen, ruumiilliseen elämään, vaikka ihmisen minä ei tyhjennykään käteen tai jalkaan. Minä ei voi olla ilman muotoa, ilman jotakin ruumiillista muotoa, sillä jos tahdomme olla ihmisiä ja olla jossakin suhteessa toisiin ihmisiin, niin emme voisi sitä olla ilman muotoa, ilman ruumista. Me emme voisi olla ilman ruumiillista muotoa, joka konstituoit, antaa ääri viivat ihmiselle. Me emme voi ajatella olevan minää, joka on ilman ruumista, ilman mitään elävää ruumista. Ihminen on minuus, yksilöllinen minuus. Ja jos tahdomme olla minuuksia, yksilöitä, täytyy meillä olla inhimillinen muoto, ruumis. Me tulemme tähän johtopäätökseen ja tässä suhteessa salatiede on yhtäpitävä nykyajan katsantokannan kanssa. Se on yhtäpitävä sen filosofisen katsantokannan kanssa, joka sanoo: Ei ole elämässä tajuntaa ilman muotoa, sillä tajunta ilman muotoa on sama kuin tajuton. Niin pitkälle kuin on tajuntaa, niin pitkälle on muotoa, jossa se ilmenee. Ja koska ihmisen konstituoit inhimillinen muoto, niin inhimillisellä minällä on myös tämä muoto. Tämä inhimillinen muoto on myös ihmisen minä, ja siksi on ihmisen minä kaikkea tunnetta, kaikkea ajatusta ja kaikkea tahtoa, joka ilmenee tässä muodossa.

Saadaksemme itsellemme selvän kuvan tästä kuvitelkaamme suurta avaruutta; ihmisen henki saattaa sitä kuvitella. Miten voimme kuvitella sitä? Tutkikaamme tarkkaan ajatuskykyämme. Me luomme tuommoisen ajatuksen, että näemme suuren avaruuden, tai että on yleensä olemassa suuri avaruus. Miten se tapahtuu, miten voimme luoda tuommoisen ajatuskuvan. Siten, että kuvittelemme meillä olevan silmän, joka katsoo avaruuteen, että me seisomme jossakin ja katsomme ulos avaruuteen. Me huomaamme, että avaruus muodostaa ikään kuin äärettömän suuren pallon, jonka keskipisteessä ihminen itse on. Tässä on analogia ihmisen minän suhteesta ihmisen muotoon. Kun sanomme, että ihmisen minä on sama kuin ihmisen inhimillinen muoto, inhimillinen ruumis, niin tiedämme, että ihmisellä on ympärillään ikään kuin piiri, ihminen on ikään kuin pallo tai muna, johon mahtuu koko ihminen. Me emme tiedä, mitä koko se maailma, joka on ulkopuolella, sisältää, mutta kaikki se, mikä on ihmisen sisällä, se täytyy olla ihmisen omassa tajunnassa. Sulkekaa ihmisen kaikki aistimet, niin hän ei ole tietoinen ympäröivästä maailmasta! Kaikki, mitä tiedämme ulkopuolellamme olevasta maailmasta, tulee meidän sisäämme, ja vasta kun se on ihmisen tajunnassa, vasta silloin se on hänen olemuksessaan. Sentähden voimme sanoa, että samalla kuin ihmisellä on tämä näkyvä, fyysillinen muoto, samalla hän tuntee ja tietää selvästi, että hänellä on myös henkinen piiri, aura, johon mahtuu hänen sielunsa koko sisältö, johon mahtuvat kaikki hänen tunteensa ja ajatuksensa. — Tuota sanaa ”aura” ei pidä käsittää liian aineellisesti, fyysillisesti aineelliseksi, että se on joku pieni piiri, johon täytyy kaiken mahtua. Meidän pitää käsittää, että sen muoto on toisenlainen, että se ehkä ulottuu äärettömiin. — Kun tahdomme koettaa kuvata ihmistä henkenä, henkisenä olentona, niin sanomme, että on olemassa aivan kuin tämmöinen ympyrä, jonka keskellä ihminen elää itsenä, ja kaikki muu, mikä kuuluu hänen olemukseensa, on hänen ympärillään, mutta sillä on muoto vasta sitten, kun se valuu ihmiseen itseensä, hänen omaan

henkiseen piiriinsä. Sen mukana ihmisen aura kasvaa, ja sen pitää kasvaa niin suureksi, että se täyttää koko tuon ympyrän, koko ihmisen. Voimme myös sanoa, että ihmisen olemus on kuin tuntilasi, jossa hiekka valuu pallosta toiseen, sillä ihmisen koko olemus on kuin kaksi palloa, jotka ovat toisensa yhteydessä. Ihmisen minä on kuin toinen pallo ja hän itse ilmenneenä persoonallisena olentona toinen pallo, jonka sisään minä välitellen valuu. Kerran on kaikki minästä valunut ihmisen sisään, ja silloin on ihmisen henkinen ilmapiiri sama kuin koko ihminen.

Ihminen on vain ihmisenä muodollinen olento. Tämä on ensimmäinen semmoinen huomio ja johtopäätös, johon meidän täytyy tulla. Se on johtopäätös siitä havainnosta, että ihmisen minä on oikeastaan hänen ruumiillinen olemuksensa. Meidän minämme on tämä ruumiillinen olentomme, se on tämä ihmisen muoto, ruumiillinen olemus. Mutta kun olemme tähän tulleet, niin saatamme syytä kysyä: Mutta onko mitään muuta? Missä on sitten se korkeampi minä, onko olemassa muutakin kuin tämä, mitä on ihmisen korkeampi minä? Missä on se minä, joka saattaa tietää ennen ihmisen syntymää, mitä on sen ihmisen edessä?

Tähän kysymykseen me vastaamme heti: Oma kokemuksemme voi siihen vastata, meidän pitää turvautua kokemukseen. Kaikki olemme voineet tehdä elämän aikana kokemuksia, jotka vastaavat tähän kysymykseen. Kaikki olemme saattaneet tehdä sen kokemuksen, että emme ole aina yhtä tietoisia, ettemme ole aina yhtä hereillä, yhtä rikassisältöisiä. Ihmisen tajunta saattaa vaihdella. Ihminen saattaa välistä olla alakuloinen, väsynyt, tyhjä sielussaan. Hän tuntee, ettei hän tiedä mitään itsestään, eikä saata tietää mitään toisistakaan ihmisistä. Mutta sitten saattaa tapahtua ihmisen sisässä, että hänen tajuntansa nousee, että ihminen nousee erikoiseen haltiotilaan, jossa hän tuntee merkillistä inspiratiota. Hän tuntee nousevansa tajunnassaan, tuntee kuinka ihmisen sielu tulee rikkaammaksi, voimakkaammaksi, suuremmaksi. Hän näkee elämän aivan toiselta kannalta kuin siihen asti, hän näkee, että elämä on järjellinen, hyvä, täynnä tarkoitusta. Tämä on kokemus korkeammasta minästä, sillä ihmisen minä tietää enemmän ja tuntee tarkemmin elämää ja sen tarkoitusta kuin tämä persoonallisuus, ja tässä minuudessa ihminen tosiaan on toinen olento kuin ennen. Jokainen ihminen, joka on kokenut ja elänyt tätä tajunnan tilaa, on tuntenut tätä merkillistä haltiotilaa, hän on tuntenut, kuinka mennyt elämä on kulkenut hänen ohitseensa. Hän on seisonut tuomarina, arvostelijana, ja elämä on kulkenut hänen ohitseensa.

Me voimme ymmärtää, että semmoinen haltiotila. semmoinen hetki voi ihmisellä olla ennen syntymää, sillä me ymmärrämme, että elämässä voi olla tuollaisia haltiohetkiä, jolloin ihminen voi ikään kuin nähdä, että hän on itse päättänyt tahtovansa syntyä tänne. Ihminen ei tarvitse olla mikään erinomaisen kehittynyt voidakseen tämmöistä kokea; se on semmoinen erikoinen tajunnan tila, joka saattaa hallita ihmistä kauankin aikaa, mutta saattaa myös unohtua aivan kohta, saattaa painua pois tajunnasta ja joutua unohduksiin, sillä ihmisen muoto saattaa olla sekä korkeampi että alempi minä. Ihmisen pitää terästää havainto- ja ajatuskykyään, hänen pitää tarkastaa tunteitaan, sillä tämä sama minä voi olla sekä korkeampi että alempi minä. Sen me voimme itse nähdä. Todellisuudessa ihmisellä on vain yksi minä, mutta eri tilanteissa se sama minä on joko korkeampi tai alempi. Me voimme ymmärtää tämän todeksi, vaikka emme olisi sitä kokeneetkaan, mutta me olemme voineet sitä kokeakin.

Me tiedämme, että teosofisten oppien — siis kaikkien viisaitten oppien mukaan ihminen on jälleensyntyvä olento ja että ihminen ei ole ensi kertaa elämässä. Koko vanhan salatieteen ja teosofisen maailmankatsomuksen mukaan sanotaan näin ja opetetaan, että ihminen on jälleensyntyvä olento; että ihminen, so. hänen minänsä muuttaa muotoa, se syntyy uudestaan ja uudestaan, se elää monta kertaa maan päällä. Nyt meidän luonnollisesti täytyy kysyä: Mikä siis on tämä jälleensyntyvä minä? Kuinka me voimme ymmärtää jälleensyntyvää minää, jos ei ole muuta kuin tämä yksi minä? Kuinka on ymmärrettävä jälleensyntyvä minä, kun me emme muista eläneemme ennenkin? Tavallinen ihminen — ja se on sääntö — ei muista eläneensä. Hän ei muista ennen olleensa maan päällä, hän ei tiedä jälleensyntymisistään. Kuinka siis on ymmärrettävä tämä jälleensyntyminen?

Kun tahdomme ryhtyä tätä seikkaa pohtimaan, niin meidän täytyy aivan kuin aloittaa alusta; meidän täytyy ensin kysyä: Mikä on minä ja kuinka ihmisen minä on syntynyt? Meidän

täytyy siis ikään kuin okkultisesti kysyä: Kuinka on ihmisen minä syntynyt? Koetimme edellä kuvata minää, koetimme antaa siitä jonkinlaisen kuvan, ja nyt tekisi mieleni näyttää, mitä on silloin ihmisessä se, joka pysyy ja jälleensynty.

Kaikki ne, jotka ovat lukeneet teosofista kirjallisuutta tai tutkineet teosofiaa muuten, tietävät, että vaikka ihmiskunta on tulos eläinkunnasta, vaikka ihminen on syntynyt eläimestä, niin meidän inhimillinen minämme ei ole kotoisin eläinkunnasta, vaan jostakin muualta. Se, mikä erottaa ihmisen eläinkunnasta, se on juuri ihmisen minä, ja se ei ole eläinkunnan tulos, vaan se minä on korkeammalta syntynyt, se on lähtöisin Jumalasta. Ihmisen minä on salaperäinen asia. Ihmisen minä ei ole evoluution tulos, vaan sen synty on tapahtunut jollakin muulla tavalla. Näistä asioista saatamme lukea teosofisesta kirjallisuudesta, ja jos pidämme mielessä, mitä teosofiassa yleensä opetetaan niin voimme sanoa, että se, mikä varsinaisesti muodostaa ihmisen sisäisen ja jumalallisen sielun, se on hänen minuutensa, hänen henkinen itsensä, joka on Jumalasta kotoisin ja syntynyt Jumalasta.

Ihmisen Itse — Jumala

Minä

Fyysillinen muoto

Jos ajattelemme kolmea maailmaa, kolmea tajunnan tasoa, niin voimme sanoa, että tämän viivan yläpuolella on jumalallinen maailma, Jumalan tajunta ja Jumalan muodollisuus, jossa on ihmisen varsinainen Itse ja jossa on ihmisen Henki, hänen sisäisin olemuksensa. Tämän toisen viivan alapuolella on ihmisen fyysillinen muoto. Silloin täytyy tällä väli paikalla, joka yhdistää tuon muodon ja tajunnan, hengen ja muodon, aivan välttämättä olla sen maailman, joka on sielun ja minän maailma. Minä on se tajuntakeskus, se aukko, portti, josta ikään kuin päästään toisesta maailmasta toiseen. Ihmisen minä on semmoinen tajuntakeskus, joka välittää tajunnan ja hengen sekä muodon eli aineellisen maailman yhtymisen.

Mutta jos ajattelemme eläinkuntaa, jossa ei ole minää, niin kysymme: Mikä on sitten muodon ja tajunnan välittäjä eläinkunnassa, sillä me näemme myös eläinkunnassa jonkinlaista ymmärrystä; me näemme, että eläinkunnan muoto on myös tajuinen. Teosofia opettaa, että eläimissä ei ole minätajuntaa, eläinkunnan ymmärryksen takana ei ole vielä minätajuntaa, mutta siihen pitää kehityksen kuluessa syntyä minätajunta. Tämä on vaikeata käsittää. Kun teosofisessa kirjallisuudessa kuvataan minää, sitä tajuntaa, joka on ihmisen takana, niin sanotaan, että se on kuin jonkinlainen tähti, ja että tämä jumalallinen maailma on täynnä näitä tähtiä, niitä on siinä aivan äärettömiin. Tämä tähti on jumalallinen Itse, ja kun sitä ajattelemme, niin ymmärrämme, että niitä täytyy syntyä äärettömästi, jumalallisia Itsejä täytyy päästä ilmenemään äärettömiin. On kuvaannollinen tapa sanoa, että jumalallinen maailma on kuin tähtiavaruus.

Mutta jos käänämme katseemme vanhojen, viisaiden opetuksiin, jos tutkimme vanhojen intialaisten oppeja, niin niissä, veeda-kirjoissa sanotaan: Ei ole olemassa muuta kuin yksi ainoa todellisuus. Intiassa ei käsitetä, että on olemassa äärettömästi tajuntoja, vaan sanotaan, että on olemassa vain yksi tajunta, mutta samalla opetetaan, että on olemassa tajunnan maailma ja aineen maailma. Tajunnan maailma on silloin yksi, mutta siinä on samalla ääretön joukko tajuntakeskuksia mahdollisuuksina.

Mutta kun ajattelemme ilmennyttä maailmaa, silloin on todellinen suhde aineen eli muodon maailman ja puhtaan tajunnan maailman välillä toisenlainen. Siinä on kuilu näiden maailmojen välillä. Ihmisessä se kuilu on peitetty, sen yli on rakennettu siltä. Se siltä on ihmisen minä, joka voi ottaa sisäänsä koko maailman ja tulla kaikeksi. Mutta me näemme, kun katsomme eläinmaailmaa, että sekin ilmentää tajuntaa. Mikä on siinä se silta, joka yhdistää nuo maailmat, niin että tajunta voi ilmetä? Jos näemme esim. hevosen tai koiran kadulla, niin on aivan luonnollista

sanoa: tuo on hevonen, tuo on koira; tai ihmisestä; tuo on ihminen. Se on aivan luonnollista ja kuitenkin se on äärettömän ihmeellistä. Ihmisen pitää aivan mykistyä hämmästyksestä elämän edessä. Tuo on koira, se on elävä olento. Mistä sen tajunta on tullut, kun ei ole muuta kuin yksi tajunta? Kun ihminen tulee vastaamme, niin aivan mykistymme hämmästyksestä, kun ajattelemme häntä, ja jos ajattelemme itseämme, niin meidän pitää mykistyä vielä enemmän. Ei ole kuin yksi ainoa tajunta ja sen ilmennyksenä muodollinen maailma. Millä tavalla se tajunta on siihen tullut ja mistä se on tullut? Ihmisessä sen välittäjänä on minä, mutta miten on asian laita eläimessä?

Jos tutkimme asiaa okkultisesti, niin huomaamme, että eläimillä on myös minä, vaikka se on salaperäinen. Sitä minää sanotaan teosofisessa kirjallisuudessa joukkosieluksi, ja se merkitsee, että jos on joukko samanlaisia eläimiä, esim. koiria, niin kaikilla on yhteinen minä; on yksi yhteinen minä kaikilla koirilla, yksi sielu ja yksi minä. Mutta mitä se minä on? Onko kaikilla koiramuodoilla vain yksi yhteinen minä? Missä se on muodostunut ja kehittynyt? On, ja ei ole. Jos tutkimme okkultisesti niin huomaamme, että niillä ei ole mitään minää, ja kuitenkin sanomme, että niillä on minä. Mitä se merkitsee? Me vastaamme: On olemassa minä-olentoja, jotka eivät ole ihmisiä, vaan joita kutsutaan deevoiksi, enkeliolennoiksi. — Deeva on yleinen nimitys näkymättömässä maailmassa oleville ihmisen kaltaisille olennoille. — On olemassa deeva-olentoja, jotka ovat minäolentoja, ja jokin tällöinen deeva on nyt sitten eläinten joukkomaailman johtaja ja muodostaa aivan kuin sen minän. Se deeva silloin aivan kuin kurottaa kättään tajunnan maailmaan ja välittää tajuntaa tuohon eläinjoukkoon. Voi sanoa, että se on tuommoinen tajuntakeskus, jota kuvataan tähdellä. Jokainen deeva ikään kuin kurottaa kätensä ja ottaa vastaan tajuntaa. Deeva-olento on johtaja, joka voi ottaa tajuntaa vastaan ja välittää sitä joukkosielun jäsenille.

Jos tämä on vaikeata käsittää eläinkunnan suhteen, sillä meillä ei ole varsinaista kokemusta eläinkunnan sieluelämästä, niin voimme ottaa analogian ihmisten elämästä, vaikka se onkin okkultisesti hieman virheellinen.

Me kaikki ihmiset täällä Suomessa muodostamme yhdessä Suomen kansan. Me kaikki tunnemme kuuluvamme toisiimme ja olevamme yhteydessä toisiimme, ja tunnemme olevamme lähempänä toisiamme kuin esim. venäläisiä tai kiinalaisia. Me tunnemme sangen läheisesti kuuluvamme toistemme yhteyteen. Me olemme vieraita toisille kansoille sen tähden, että me olemme suomalaisia. Tämä johtuu siitä, että meillä on oma näkymätön johtajamme, oma näkymätön deevamme, jota kutsutaan kansallisdeevaksi, kansallishaltiaksi. Se elää tässä näkymättömässä maailmassa, tässä välimailmassa. Me elämme tässä Suomessa ja muodostamme yhden kansan ja meillä on silloin deeva, joka on meidän takanamme. Hän johtaa meitä kansanaan, ja hän välittää kansan yhteyttä tajunnan jumalallisen maailman kanssa. Meillä on deeva, joka on kuin Suomen kansan korkeampi Minä. Minkätähden meillä on tällöinen kansallisdeeva? Siitä yksinkertaisesta syystä, että meillä ei ole omaa korkeampaa Minää. Kansallamme on deeva, näkymätön enkeli johtaja sen tähden, että meillä itsellämme ei ole varsinaista minää. Me olemme ikään kuin joukkosielu, samalla tavalla kuin eläimet meidänkin kansamme muodostaa yhdessä joukkosielun. Jos kehitys kulkee eteenpäin ja jos kansan käy niin kuin eläinkunnassa tapahtuu, niin tapahtuu jotain ihmeellistä.

Kun eläin syntyy ihmiseksi, niin se tapahtuu sen kautta, että se eläin on kehittynyt elämän koulussa niin paljon, että se herää minätietoisuuteen. Mitä se merkitsee? Silloin eläimessä nousee ikään kuin voimakas nuoli, siinä nousee ikään kuin voittamattoman kaihon nuoli ylöspäin. Se tahtoo tuntea enemmän rakkautta, se tahtoo ymmärtää enemmän kuin se ennen on voinut ymmärtää, ja tähän kaihoon vastaa elämä, jumalallinen tajunta. Jumalallinen tajunta, elämä, vain odottaa, että jokin eläin herää rakkaudesta kaihoamaan enemmän kuin muut joukkosielun jäsenet. Ja kun tämä tapahtuu, silloin siihen eläimeen laskeutuu minuus ja herättää eloon henkisen ymmärryksen, se ikään kuin syyttää tähden, jumalallisen elämän. Kun nyt tässä yhdessä eläimessä herää inhimillisen minän kaiho, niin siihen vastaa määrätty tajunnan keskus eli tähti tässä jumalallisessa maailmassa, ja syntyy inhimillinen minä, joka heti erottautuu tuosta muusta joukkosielusta. Silloin joukkosielusta syntyy inhimillinen minä, syntyy kanava tajunnan ja aineellisen muodon välillä.

Samalla tavalla voi nyt tapahtua kansassa. Kun kansa on tässä ja siinä on monta miljoonaa ihmistä, joiden etunenässä on kansallisdeeva, niin tarkoitus on, että tässä kansassa, joukkosielussa, syntyisi yksilö, syntyisi minä, jonka tajunta voi nousta yhtä korkealle kuin deevan ja ihminen muodostuisi korkealla tavalla minäksi, niin kuin eläinkunnassa tapahtuu, ihminen yksilöityisi. Kansallisdeeva rakastaa koko kansaa ja tahtoo sen parasta, sen kehitystä. Se tahtoo, että kansan yksilöt kehittyvät oikeaan suuntaan. Kun nyt jonkun ihmisen pitää yksilöityä uudella tavalla, kun hänen pitää yksilöityä kansallisdeevan tasolle, niin se merkitsee, että se ihminen ei voi elää niin kuin muut sen kansan jäsenet, hän ei voi elää ilman että hän rakastaa koko kansaa, ilman että hän osaa rakastaa niin kuin kansallisdeeva ja olla sille kansalle kuin kansallisdeeva. Ja kun joku kansan jäsen sillä tavalla yksilöityy, niin on kuin siinä kansassa kaihon nuoli nousisi ja siihen laskeutuisi jotakin, ja se on sitä, että yksi ihminen, yksi kansan jäsen ottaa jonkun määrätyn vihkimyksen, jossa vihkimyksessä hän nousee kansallisdeevan tasalle. Silloin hän on yksilöitynyt siitä kansasta, siitä joukkosielusta. Silloin hän voi sanoa: Nyt minä en enää kuulu tähän kansaan, nyt minä olen syntynyt siitä pois, nyt olen sen ulkopuolella, nyt voin sulkea sen syliini, rakastaa sitä. Nyt olen siihen samassa suhteessa kuin kansallisdeeva, olen sen näkymätön johtaja. — Me voimme hyvin ymmärtää tämän analogian.